

Helsingör

*Helsingör homokóra
ó méri éjszakám
órjáratok peregnek
a sikátor nyakán*

*a Fő-térről a Dísz-tér
kelyhébe s vissza ím
kardokkal alabárdal
zörögnek perceim*

*kopoltyú-zsalugáter
pikkely-cserép a házon
búidos bendőbe zárva
átúszom éjszakámon*

*múlik az éj a hajnal
pengéje fölhasítja
vér ömlik és a dánok
szétfröccsennek visítva*

*ó csillag-bogú háló
ki vet ki éjszaka
kit részegít a hajnal
hal-ember-vérszaga*

*Helsingör homokóra
Helsingör harcsabendő
zörög a percek vértje
terjend a vér a fertő*

*Helsingör hol az örök
homokja elpereg
hol úsznak hal-dizőzők
és Hamlet-hold mereng*

*Helsingör hol a görölök
girlandjain dereng
virradata a vérnek
véróra cseppre csepp*

*a Fő-térről a Dísz-tér
kelyhébe s vissza hull
az órjárat a vér és
ablak tátog halul*

*múlik az éj de véget
nem ér pereg megint
s hal-Ofélia éjek
örvényében kering*

*Helsingör harcsabendő
halbél-sikátorok
terjeng a vér a fertő
és Hamlet-hold borong*

*Helsingör hol a vérem
véróra csöppre csöpp
és nem múlik az éj nem
mert Helsingör örök*

BERCZELLER RUDOLF: HARLEKIN

LENGYEL ZOLTÁN

Amiért nem is lehet

III.

így, nem írom meg azt az estét sem, s hogy vannak esték amik csak önmaguk, s én is olyan színeket keresek, amik talán kékek, vakok, feketék, mert így még lehet, hogy hasonlítok majd egy éjszákára, talán az éjszaka leszek, s így már érthetőbb lesz, hogy nem írom, nem írhatom meg egyetlen éjszaka történetét sem, hiszen én se vagyok egyetlen, mert te sem egyedül éltél bennem, bár ezentúl se lesz könnyebb hazudni, csak néha visszalapozom a napokat, s elnézem majd, hogyan egyensúlyozunk az éjszaka párába vont peremén, de lehet, hogy ezt sem írom meg, s azt sem, hogy tépetten száll a hold, meg hogy csillagok gyűjtik a havat, hisz ahogy már mondtam, vagy csak mondani akartam: utánad már nem írhatok semmit, mert én sem maradtam meg: várom ott, abban az öreg éjszakában hogy belépj végre, s morzsák nélkül eloszsz bennünket egymás közt.

és nem érted meg, mert ha értenéd is, sem lennél több mint ez az írás, amit én nem írok, mert vannak írások, amik nem íródnak, csak egyszerűen bealkonyodnak, majd sötétben őrzik a fényesség pompás kellékeit, őrzik, vigyáznak mindarra, amit át kell még adni majd, hogy hatalma legyen az ébredésnek is, amit nem tud még senki, nem éreznek mások se, talán csak az, ki nem írja meg, s tudja hogy nem írhatja meg, míg maga nem lesz a sötét, egyetlen éjszaka ott, abban a múltban, hol együtt egyensúlyozunk az éjszaka párába vont peremén, s minden előtt letagadjuk egymást, hogy ne legyen senki, ne lehessen semmi, amikor csillagok gyűjtik sárgán a havat, s nem leljük sehol a helyet, hová kizárkózhathnánk, pedig oly végtelen a hideg és mély a tél! hogy tépetten száll a hold, de ne nézd soha, mert nem lehet úgysem az az éjszaka, mert nem élhetsz már te sem, és látod, az éjszakák, hogy ne élhess bennem, hogy kihunyj, mint körülöttem a sötét, hogy reggel legyen, s az ostoba fényben éljenek majd fölöttünk félelmek s boldogságok, de azt sem írom meg, ahogy nem írhatom meg